

عنوان مقاله:

اثر بخشی روان درمانی مثبت نگر بر استرس والدینی و انعطاف پذیری شناختی مادران کودکان مبتلا به اوتیسم

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی دستاورد های نوین پژوهشی در علوم اجتماعی، علوم تربیتی و روانشناسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

فاطمه ذکاوتی رستمی - کارشناسی ارشد، روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ساری، ایران

بهرام میرزائیان - استادیار گروه روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، ساری، ایران

رضا دنیوی - استادیار گروه روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، نکا، ایران

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثر بخشی روان درمانی مثبت نگر بر استرس والدینی و انعطاف پذیری شناختی مادران کودکان مبتلا به اوتیسم انجام شده است. پژوهش حاضر به لحاظ هدف از نوع تحقیقات کاربردی و به لحاظ شیوه اجرا، از نوع تحقیقات نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون- پس آزمون با گروه کنترل بود. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه مادران کودکان اتیستیک مراجعه کننده به مراکز کودکان اوتیسم نیک اندیشان شهرستان ساری بوده است. نمونه آماری شامل 20 نفر (10 نفر برای گروه کنترل 10 نفر برای گروه آزمایش) بوده است، که به شیوه نمونه گیری داوطلبانه انتخاب شده اند. ابزار گردآوری داده ها در این پژوهش دو پرسشنامه استاندارد شامل: پرسش نامه استرس والدینی آبیدين (1990)، انعطاف پذیری شناختی (2010) (CFI) بوده است. روان درمانی مثبت نگر در این پژوهش شامل 8 جلسه، هفته ای 2 بار که هر جلسه به مدت 90 دقیقه بوده است. و بر طبق پروتکل پارکس و سلیگمن، ترجمه جدیدی، دنیوی و شهناسی (2007) تدوین شده اجرا گردیده است. ابتدا پیش آزمون بر روی هر دو گروه اجرا شد سپس گروه آزمایش به مدت 8 جلسه و هفته ای دو بار و هر جلسه به مدت 90 دقیقه تحت روان درمانی مثبت نگر قرار گرفت در حالی که گروه کنترل هیچ مداخله ای دریافت نکرد، پس از انجام مداخله مجددا هر دو گروه مورد پس آزمون قرار گرفتند. تجزیه و تحلیل داده با استفاده از نرم افزار SPSS18 انجام شد. یافته های حاصل از تحلیل آماری نشان می دهد که اثر بخشی روان درمانی مثبت نگر بر استرس والدینی و انعطاف پذیری شناختی مادران کودکان مبتلا به اوتیسم تاثیر دارد.

کلمات کلیدی:

روان درمانی مثبت نگر، استرس والدینی، انعطاف پذیری شناختی، اوتیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/928432>

